

Arrest

nr. 63 530 van 21 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma, afkomstig uit het dorp Mala Dobranja te Lipjan, Kosovo. Tijdens het gewapende conflict in Kosovo vielen etnisch Albanezen jullie woning binnen. Uw vader werd vermoord, uw moeder (B.S.) (O.V 6.436.310) werd geslagen en al jullie bezittingen werd afgenomen. Sindsdien bent u volledig getraumatiseerd. Zo bent u zenuwachtig en spreekt u tegen uzelf. U kan bovendien niet vergeten wat u gezien heeft. Toen jullie burens op de hoogte werden gebracht van dit voorval werden ze bang. U en uw moeder besloten om samen met de burens te vertrekken naar Montenegro. Enige tijd later vernam u dat uw huis in Kosovo volledig vernietigd was. In Montenegro aangekomen verbleven jullie een tiental dagen in een kamp. Omdat jullie daar geslagen en bedreigd werden, gingen jullie naar een plaats genaamd Konik alwaar u zelf een barak bouwde. In Konik leerde u uw huidige partner (Bu.Sa.) (O.V 6.436.320) kennen. Jullie huwden op traditionele wijze. Samen hebben jullie vijf kinderen. In Konik werkte u heel hard, maar u werd nooit met rust gelaten. U

werd er geslagen en bedreigd door etnische Serviërs. Ook uw geld werd afgenomen. U kon geen klacht indienen bij de politie aangezien de Serviërs u bedreigden dat ze u zouden vermoorden als u klacht zou gaan indienen. In 2003 toen u op een gegeven moment jullie barak binnen kwam, zag u dat etnische Serviërs uw moeder en partner belaagden. Toen u hen wou aanvallen werd u heel hard geslagen. Op een dag kwam uw moeder in contact met buurtbewoners die verhalen vertelden over Europa. Via mensen kwam zij in contact met een chauffeur die mensen naar België brengt. Uw moeder nam de chauffeur mee bij jullie thuis en die zei dat jullie je moesten klaarmaken. Op een morgen vertrokken jullie vanuit Montenegro naar België. De volgende morgen kwamen jullie in België aan, waar u op 25 mei 2009 asiel heeft aangevraagd. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte uitgereikt te Nis op 22/11/2007, uw nationaliteitsattest uitgereikt te Nis op 22/11/2007, een medisch certificaat ingevuld door Dr. (W.) en een advies van de arts-attaché van Dienst Vreemdelingenzaken aan de Dienst humanitaire regularisaties dat u kan terugkeren naar Kosovo.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u niet aangetoond daadwerkelijk van 1999 tot kort voor uw asielaanvraag in België in mei 2009 in Konik, Montenegro, te hebben gewoond. Zo bent u niet in het bezit van enige documenten die uw verblijf in Montenegro kunnen staven (CGVS I p.9; CGVS II p.1). Daarenboven is uw algemene kennis, evenals de kennis van uw partner en uw moeder, over Konik en Podgorica bijzonder beperkt. Zo verklaarde u dat Konik een stad was in Montenegro. U verklaarde weliswaar dat er meerdere "Koniks" waren maar toen u gevraagd werd of er ook een Konik 2, 3, 4 bestond diende u het antwoord schuldig te blijven (CGVS I p.3-4). Uw partner verklaarde aanvankelijk dat Konik een dorpje was maar zij had geen idee in welke stad-gemeente dat dorpje lag (CGVS (Bu.Sa.) p.3). Later in het gehoor verklaarde zij dat Konik een straat was. Zij had ook geen idee in welk dorp/stad deze straat gelegen was (CGVS (Bu.Sa.) p.10) Uw moeder had geen idee van de benaming van het kamp, waar jullie tien jaar hebben verbleven. Geconfronteerd met de naam Konik repliceerde zij dat zij geen idee had wat dit zou betekenen (CGVS (B.S.) p.4).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Konik een deelgemeente is van Podgorica en dat de vluchtelingen uit Kosovo er werden ondergebracht in twee vluchtelingenkampen: Konik I en Konik II. Het is zijn minst opmerkelijk dat u, noch uw partner en uw moeder zich bewust zijn van deze benamingen. Meer nog, uw partner stelde zelfs dat Podgorica 'centrum' betekent maar dat zij geen idee heeft waar Podgorica gelegen is. Verder stelden u en uw moeder dat in Podgorica, waartoe Konik behoort, een rivier aanwezig was. Uw moeder stelde zelfs dat zij er vaak naartoe ging om drinkwater. Gevraagd naar de benaming van die rivier, bleven jullie beiden echter het antwoord schuldig (CGVS II p. 7; CGVS (B.S.) p.14). Namen van wijken en/of standbeelden in Podgorica/ Montenegro blijken u en uw partner evenmin te kennen (CGVS II p.7; CGVS (Bu.Sa.) p.10). Ook fabrieken in Podgorica en/of Montenegro blijken u noch uw familieleden te kennen (CGVS II p.7; CGVS (B.S.) p.14; CGVS (Bu.Sa.) p.11). Niet alleen is jullie kennis omtrent Montenegro –Podgorica en Konik geheel ontoereikend, ook omtrent de problemen die u en uw familieleden in Montenegro hebben gekend legden jullie tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u dat vier etnische Serviërs jullie barak in Montenegro 's avonds zijn binnengevallen (CGVS II p.8-9). Uw partner daarentegen verklaarde dat er twee à drie etnische Serviërs, rond 14.00u à 15.00u in de namiddag jullie barak zijn binnengevallen (CGVS (Bu.Sa.) p.7). Voorts verklaarde u tot driemaal toe dat de Serviërs die jullie barak in Montenegro zijn binnengevallen, uw echtgenote en uw moeder hebben verkracht (CGVS II p.8-9). Uw partner en uw moeder verklaarden daarentegen dat enkel uw partner werd verkracht (CGVS (B.S.) p.4-5-13; CGVS (Bu.Sa.) p.8). Geconfronteerd met deze verklaringen repliceerde u dat u de daad niet gezien heeft en dat u eigenlijk niet weet wat er exact gebeurd is (CGVS II p.12). Deze verklaring is echter geen uitleg voor dergelijke zware tegenstrijdigheid. Gezien de ernst van de aangehaalde feiten is het immers geenszins aannemelijk dat u niet weet wat er exact gebeurd is.

Daarenboven blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die afkomstig is van de Italiaanse autoriteiten dat u en uw partner in Italië over een verblijfstitel beschikten, geldig tot 5 juni 2008. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal beweerde u nochtans nooit in een ander land dan Kosovo en Montenegro te hebben verbleven of elders een verblijfstitel te hebben gehad (verklaring DVZ, vraag 23; CGVS I p.3-8). Meer nog, toen u voor

het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk gevraagd werd of u ooit in Italië heeft verbleven ontkende u uitdrukkelijk (CGVS II p.12). Door het verzwijgen van uw eerder verblijf en van uw verblijfstitel in Italië hebt u gepoogd de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden.

Gelet op wat voorafgaat, kan geenszins eenduidig vastgesteld worden wanneer u daadwerkelijk Kosovo heeft verlaten en waar u in de jaren na uw vertrek uit Kosovo en voor uw komst naar België overal werkelijk verbleven zou hebben. Derhalve komt uw algemene geloofwaardigheid in het gedrag en kan ook niet het minste geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen bij uw vertrek uit Kosovo, uw beweerd permanent verblijf in Montenegro en uw rechtstreekse komst van Montenegro naar België, noch aan de overige door u ingeroepen feiten ter motivering van uw asielaanvraag.

Voor wat Kosovo betreft verklaarde u dat er altijd problemen gaan zijn en jullie altijd wel zullen denken dat er iets zal gebeuren (CGVS, II p.13). In dit verband dient er evenwel gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd ondermeer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en nadien met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, waaronder de regio Pristina waartoe de gemeentes Lipjan en Obilic behoren, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de Roma-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In de hele regio Pristina kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden

genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma.

Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop ik deze beslissing baseer werd als bijlage in het administratieve dossier gevoegd. Daarnaast verklaarden zowel u als uw moeder dat jullie al meer dan tien jaar psychisch ziek zijn ten gevolge van jullie ervaringen tijdens de oorlog. Ter staving hiervan legde u een medisch attest en een advies van de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw aanvraag voor regularisatie ovv medische problemen neer. Er dient echter gewezen te worden op een aantal elementen die ertoe nopen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen te relativeren. Zo werd reeds eerder in deze beslissing uw algemene geloofwaardigheid in vraag gesteld. U heeft onvoldoende kunnen aantonen dat jullie psychische problemen wel degelijk het gevolg zouden zijn van de oorlogsgebeurtenissen. Gelet op jullie bedrieglijke verklaringen omtrent jullie werkelijke verblijfplaatsen voor jullie komst naar België, kan er geenszins eenduidig kan worden vastgesteld wanneer, waarom en in welke omstandigheden jullie Kosovo daadwerkelijk hebben verlaten. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u zich pas vier maanden na uw aankomst in België wendde tot de in België aanwezige psychologische zorgverlening en u daarenboven verklaarde dat u dit deed aangezien u wist dat u na vier maanden een medische regularisatieprocedure diende in te dienen en u aldus de dokters diende te raadplegen (CGVS II p.11). Daarenboven bent u in het anderhalve jaar dat u in België bent slechts twee keer bij een psychiater op consultatie geweest (CGVS II p.11), wat verder afbreuk doet aan de ernst van het door u beweerde trauma. Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke

gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen gezien zij enkel uw identiteit bevestigen, welke op zich niet betwist wordt.

Hier dient nog aan te worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvraag van uw moeder (B.S.) (O.V 6.436.310) en van uw partner (Bu.Sa.) (O.V 6.436.320) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van artikel 57/7ter en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zijn identiteit en etnische afkomst staan niet ter discussie nu hij zijn geboorteakte en nationaliteitsattest voorlegde en deze door verweerder niet worden betwist. Hij gaf een aannemelijke verklaring voor het ontbreken van andere identiteitsdocumenten, zijn verklaringen zijn chronologisch, consistent en niet in strijd met algemeen bekende gegevens, hij leverde hiermee oprechte inspanningen om zijn aanvraag te staven en heeft alle relevante elementen voorgelegd.

De maatregelen die worden genomen door de nationale overheden van verzoeker, zoals opgesomd door verweerder, tonen aan dat de Roma systematisch werden gediscrimineerd en hun rechten werden geschonden. Verzoeker maakt gewag van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De algemene informatie van verweerder bevestigt de discriminatie waaronder hij als Roma lijdt. Het relaas is in grote lijnen geloofwaardig. In die zin voldoen verzoekers verklaringen aan de bewijsregel vervat in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet. De Europese Commissie bevestigt het voorgaande in haar nota: *"Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions. An EU Framework for National Roma Integration Strategies up to 2020"*. Verzoeker citeert hieruit een passage waaruit blijkt dat Roma in Europa te maken hebben met vooroordelen, intolerantie, discriminatie en sociale uitsluiting in het dagelijkse leven. De nota beoogt de apartheid jegens Roma te beëindigen door de lidstaten *"waaronder verwerende partij"* doelstellingen op te leggen. In afwachting van de positieve gevolgen is het gerechtigd verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen. Een weigering van de status van vluchteling en subsidiaire bescherming stelt hem bloot aan repatriëring en het hoger omschreven risico. Het bezitten van een verblijfstitel geldig tot 5 juni 2008 veranderd niets aan de discriminatie die verzoeker lijdt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. De vereiste van recent verblijf is geen criterium voor de beoordeling van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Dat hij het eventuele verblijf in Italië ontkent verandert evenmin de discriminatie bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Anders oordelen miskent het recht op internationale bescherming van artikel 19 van het voormelde Handvest, *juncto* artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De weigering van de subsidiaire bescherming staat haaks op de verplichtingen die de lidstaten *"waaronder verwerende partij"* door de Europese regelgeving worden opgelegd.

Verweerder motiveert niet waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus zijn onderscheiden figuren en moeten aan de hand van eigen criteria worden beoordeeld wat verweerder niet doet.

Om voorgaande redenen zijn artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, *"de Europees opgelegde verplichtingen"* en de materiële motiveringsplicht geschonden en kon verweerder redelijkerwijze niet tot de bestreden beslissing komen.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en deze aan een

inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”*.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van haar vrees, niet wil invoeren, moet de *“nationaliteit”* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, p.22, § 87).

Verzoeker legde een geboorteakte en een nationaliteitsattest neer, beide uitgereikt te Nis op 22 november 2007. Hij verklaarde doorheen zijn asielpprocedure steeds van Servische nationaliteit te zijn (administratief dossier, stuk 15, p.2; stuk 19, vragenlijst, p.1; stuk 19, verklaring, nr.6) en nergens in het dossier is enig element voorhanden waaruit blijkt dat hij niet de Servische nationaliteit zou hebben. Bijgevolg dient verzoeker te worden bijgetreden waar deze in het verzoekschrift stelt van Servische nationaliteit te zijn en Servisch staatsburger te zijn (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.2-3). Derhalve moet onderhavige asielaanvraag niet worden beoordeeld ten aanzien van Kosovo maar ten aanzien van Servië.

Verzoeker haalde gedurende zijn asielpcedure geen gegevens aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij in Servië, het land van zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij haalde evenmin enig gegeven aan waaruit blijkt dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Wanneer hem werd gevraagd of hij zich in Servië zou kunnen vestigen, kwam hij integendeel niet verder dan te stellen: “(...) *ik ken Servië niet, ik ken niets daar, ik was heel klein. Tijdens de oorlog durfde ik ook geen bus nemen*” (administratief dossier, stuk 8, p.13).

De informatie die verzoeker aanhaalt in het verzoekschrift betreffende de vooroordelen, intolerantie, discriminatie en sociale uitsluiting van Roma is van algemene aard en heeft betrekking op de Roma in Europa. Zij heeft geen betrekking op verzoekers persoon noch op de specifieke situatie in Servië. Uit deze informatie kan derhalve geenszins worden afgeleid dat in hoofde van verzoeker in Servië een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou bestaan.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS